

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΛΥΚΕΙΟ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΣΜΥΡΝΗΣ

25η Μαρτίου 1821
25η Μαρτίου 2010

Πρόγραμμα

Τα Κείμενα

Διαβάζονται κείμενα από τον Θούριο του Ρήγα, τα απομνημονεύματα του Κολοκοτρώνη, τα απομνημονεύματα του Μακρυγιάννη και από τον "Ύμνος εις την Ελευθερίαν" του Σολωμού.

Τα Τραγούδια

Θούριος ήτοι ορμητικός Πατριωτικός ύμνος

Ρήγας Βελεστινλής, Μουσική: Χρήστος Λεοντής

Εμείς οι μαύροι κλέφτες

Δημοτικό

Παιδιά της Σαμαρίνας

Δημοτικό

Σαράντα Παλληκάρια

Δημοτικό

'Ακρα του τάφου σιωπή

Διονύσιος Σολωμός, Μουσική: Γιάννης Μαριόπουλος

Ο Διγενής Ψυχομαχεί

Δημοτικό.

Χαρά που το'χουν τα βουνά

Δημοτικοφανές

Στο στήθος μου η πληγή

Γιώργος Σεφέρης, Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης

Εις Σάμον

Ανδρέας Κάλβος, Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης

Εθνικός Ύμνος

Οι Συντελεστές

Νικόλας Αλεβιζόπουλος, Α2, Σκίτσα-Τεχνικός

Γιάννης Κορδούλης, Α2, Κρουστά

Φιλοθέη Κουμαριανού, Α2, Χορωδία-Απαγγελία

Ελίνα Μουλά, Α2, Χορωδία-Απαγγελία

Μάριος Μπαξεβανάκης, Α2, Κιθάρα

Ελένη Μπλατσούκα, Α2, Τραγούδι-Χορωδία

Μύρων Παπαδημητράκης, Α2, Τεχνικός-Προβολή

Έλλη Παπάζογλου, Α2, Τραγούδι-Χορωδία

Κυριακή Παπαϊωάννου, Α2, Πιάνο

Πανουργιάς Παπαϊωάννου, Α3, Χορωδία-Απαγγελία

Χρήστος Πελεκούδας, Α3, Κιθάρα

Δημήτρης Ρουσής, Α3, Βιολί

Μιχάλης Φανός, Α3, Βιολί

Αναστασία Βαβλαδέλη, Β1, Χορωδία-Απαγγελία

Βασιλική Βοργιοπούλου, Β1, Χορωδία-Απαγγελία

Σοφία Χανή, Β1, Χορωδία-Απαγγελία

Βιλελμίνη Καλομενοπούλου, Β2, Τραγούδι-Απαγγελία

Δημήτρης Λαζαρίδης, Β2, Τεχνικός

Ξένια Παυλοπούλου, Β3, Χορωδία-Απαγγελία

Κλεονίκη, Αθανασιάδη, Γ1, Χορωδία-Απαγγελία

Κωνσταντίνος Ζαμπετάκης, Γ1, Τεχνικός

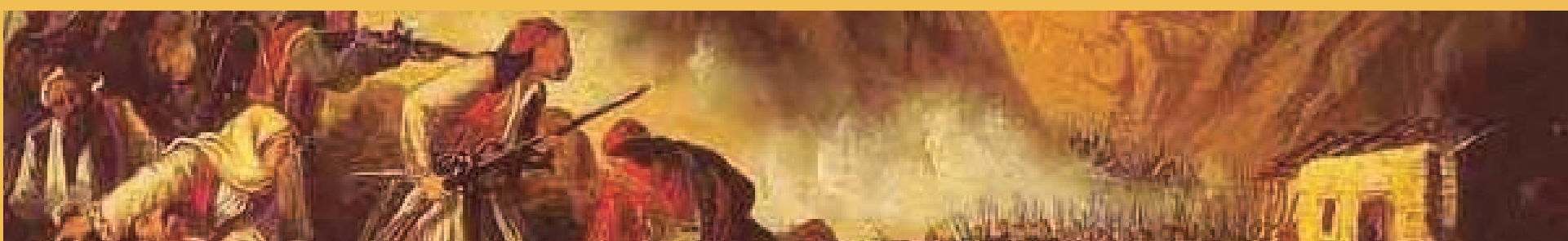
Νίκος Κονιδάρης, Γ2, Τραγούδι-Χορωδία

Νίκος Μπαξεβανάκης, Γ3, Κιθάρα

Ορέστης Πετρόπουλος, Γ3, Τραγούδι-Χορωδία

Θοδωρής Χάσπαρης, Γ3, Μπάσο

Υπεύθυνος καθηγητής, συνδετικά κείμενα, διαφάνειες, επιλογή τραγουδιών και κειμένων: Ν. Σ. Μαυρογιάννης

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε για άλλη μια φορά την καθηγήτρια πληροφορικής του σχολείου μας Σοφία Γουρνά για την πολύ ουσιαστική και γενναιόδωρη βοήθειά της

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΣΤΗΝ ΠΝΥΚΑ (13 Νοεμβρίου 1838)

Παιδιά μου! Εις τον τόπο τούτο, οπού εγώ πατώ σήμερα, επατούσαν και εδημιουργούσαν τον παλαιό καιρό άνδρες σοφοί και άνδρες, με τους οποίους δεν είμαι άξιος να συγκριθώ, και ούτε να φθάσω τα ίχνη των. Εγώ επιθυμούσα να σας ιδώ, παιδιά μου, εις την μεγάλη δόξα των προπατόρων μας, και έρχομαι να σας ειπώ, όσα εις τον καιρό του αγώνος μας, προ αυτού και ύστερα απ' αυτόν, ο ίδιος παρατήρησα, απ' αυτά να κάμωμε συμπερασμούς και δια την μέλλουσαν ευτυχίαν σας, μολονότι ο Θεός μόνος ηξέυρει τα μέλλοντα. Και διά τους παλαιούς Έλληνας, οποίας γνώσεις είχαν και οποίαν δόξα και τιμήν έχαιρον κοντά εις τα άλλα έθνη του καιρού των, οποίους ήρωας στρατηγούς, πολιτικούς είχαν, δια ταύτα σας λέγουν καθ' ημέραν οι διδάσκαλοί σας και οι πεπαιδευμένοι μας. Εγώ δεν είμαι αριετός. Σας λέγω μόνον, πως ήτον σοφοί και από εδώ επήραν και εδανείσθησαν τα άλλα έθνη την σοφίαν των. Θα σας ειπώ μόνον ολίγα τινά, καθ' όσον ηξέυρω, διά την θρησκείαν των.

Εις τον τόπον, τον οποίον κατοικούμε, εγκατοικούσαν οι παλαιοί Έλληνες, από τους οποίους και ημείς καταγόμεθα και ελάβομεν το όνομα τούτο. Αυτοί εδιέφεραν από ημάς εις την θρησκείαν, διότι προσκυνούσαν τες πέτρες και τα ξύλα. Αφού ύστερα ήλθεν εις τον κόσμο ο Χριστός, οι λαοί όλοι επίστευσαν εις το Ευαγγέλιό του, και έπαυσαν να λατρεύουν τα είδωλα. Δεν επήρην μαζί του ούτε σοφούς, ούτε προκομμένους, αλλ' απλούς ανθρώπους χωρικούς και φαράδες, και με την χάριν του Αγίου Πνεύματος έμαθον όλες τες γλώσσες του κόσμου, οι οποίοι, μολονότι όπου και αν επήγαιναν, εύρισκαν εναντιότητες, και οι βασιλείς και οι τύραννοι τους κατέτρεχαν, δεν ημπόρεσε κανένας να τους κάμει τίποτα. Αυτοί εστερέωσαν την πίστιν.

Οι Παλαιοί Έλληνες, οι πρόγονοί μας, έπεσαν εις την διχόνοια και ετρώγοντο μεταξύ των, και έτσι έλαβον καιρόν πρώτα οι Ρωμαίοι, έπειτα άλλοι βάρβαροι, και τους ευρίευσαν και τους υπόταξαν. Ύστερα ήλθαν και οι Μουσουλμάνοι, και έκαμαν, ότι ημπορούσαν, δια να αλλάξει ο λαός την πίστιν του. Έκοψαν γλώσσες, πολλούς ανθρώπους, αλλ' εστάθη αδύνατο να το κατορθώσουν. Τον ένα έκοπαν, ο άλλος το Σταυρό του έκαμνε. Σαν ειδε τούτο ο Σουλτάνος, διόρισε έναν Βιτσερέ (Αντιβασιλέα), έναν Πατριάρχη και του έδωσε την εξουσίαν της εκκλησίας. Αυτός και ο λοιπός κλήρος έκαναν, ότι τους έλεγε ο Σουλτάνος. Ύστερον έγιναν οι Κοτζαμπασήδες (προεστοί) εις όλα τα μέρη. Η τρίτη τάξις, οι έμποροι, και οι προκομμένοι, το καλύτερον μέρος των πολιτών, μην υποφέροντες τον ζυγόν, έφευγαν και οι γραμματισμένοι επήραν τα βιβλία και έφυγαν από την Ελλάδα, την πατρίδα των και έτσι έμεινε ο λαός, όστις, στερημένος από τα μέσα της προκοπής, εγκατήνησεν εις αθλίαν κατάστασιν, και αυτή αύξανε καθ' ημέραν χειρότερα διότι, αν ευρίσκειτο μεταξύ του λαού κανείς με ολίγην μάθησιν, τον ελάμβανε ο κλήρος, όστις έχαιρε προνόμια, ή εσύρετο από τον έμπορον της Ευρώπης ως βοηθός του, ή εγινοτο γραμματικός του προεστού. Και μερικοί, μην υποφέροντες την τυραννίαν των Τούρκων και βλέποντες τες δόξες και τες ηδονές, οπού απελάμβανον αυτοί, άφηναν την πίστιν τους και έγινοντο Μουσουλμάνοι. Και τοιουτοτρόπως κάθε ημέρα ο λαός ελιγνευε και επτώχαινε.

Εις αυτήν την δυστυχισμένην κατάστασιν μερικοί από τους φυγάδας γραμματισμένους εμετάφραζον και έστελναν εις την Ελλάδα βιβλία και εις αυτούς πρέπει να χρεωστούμε ευγνωμοσύνην, διότι ευθύς οπού κανένας άνθρωπος από τον λαόν εμάνθανεν τα κοινά γράμματα, εδιάβαζεν αυτά τα βιβλία, και έβλεπε ποίους είχαμε προγόνους, τι έκαμεν ο Θεμιστοκλής, ο Αριστείδης, και άλλοι πολλοί παλαιοί μας, και εβλέπαμεν και εις ποίαν κατάστασιν ευρισκόμεθα τότε. Όθεν μας ήλθεν εις τον νουν να τους μιμηθώμεν, και να γίνωμεν ευτυχέστεροι. Και έτσι έγινεν και επροόδευσεν η Εταιρεία.

Όταν αποφασίσαμεν να κάμωμεν την Επανάστασιν, δεν εσυλλογισθήκαμεν ούτε πόσοι ήμεθα, ούτε πως δεν έχομεν άρματα, ούτε ότι οι Τούρκοι εβαστούσαν τα κάστρα και τας πόλεις, ούτε κανένας φρόνιμος μας ειπε «πού πάτε εδώ να πολεμήσετε με σπαροκάραβα βασσέλα». Αλλά, ως μία βροχή, έπεσε εις όλους μας η επιθυμία της ελευθερίας μας, και όλοι, και οι Κληρικοί, και οι Προεστοί, και οι Καπεταναίοι, και οι Πεπαιδευμένοι, και οι Έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι εσυμφωνήσαμεν εις αυτόν τον σκοπόν, και εκάμαμεν την Επανάστασιν.

Εις τον πρώτον χρόνον της Επανάστασεως είχαμε μεγάλη ομόνοια, και όλοι ετρέχαμε σύμφωνοι. Ο ένας πήγαινε εις τον πόλεμον, ο αδελφός του έφερεν ξύλα, η γυναίκα του εζύμωνε, το παιδί του εκουβαλούσε ψωμί και μπαρουτόβολα εις το στρατόπεδον και εάν αυτή η ομόνοια εβαστούσε ακόμη δύο χρόνους, ηθέλαμεν κυριεύσει και την Θεσσαλία και την Μακεδονία, και ίσως εφθάναμεν και έως την Κωνσταντινούπολιν. Τόσον ετρομάξαμεν τους Τούρκους, οπού ήκουαν Έλληνα και έφευγαν χίλια μίλια μακριά. Εκατόν Έλ-

ληνες έβαζαν πέντε χιλιάδες εμπρός, και ένα καράβι, μίαν αρμάδα. Αλλά δεν εβάσταζεν. Ήλθαν μερικοί και ηθέλησαν να γένουν μπαρμπέρηδες εις του κασίδη το κεφάλι. Μας πονούσε το μπαρμπέρισμά τους. Μα τι να κάμωμεν; Είχαμε και αυτουών την ανάγκην.

Από τότε ήρχισεν η διχόνοια, και εχάθη η πρώτη προθυμία και ομόνοια. Και όταν έλεγες τον Κώστα να δώσει χρήματα δια τας ανάγκας του έθνους, ή να υπάγει εις τον πόλεμον, τούτος επρόβαλλε τον Γιάννη. Και μ' αυτόν τον τρόπο κανείς δεν ήθελεν, ούτε να συνδράμει, ούτε να πολεμήσει. Και τούτο εγένετο, επειδή δεν είχαμεν έναν αρχηγόν και μίαν κεφαλήν, αλλά ένας έμπαινε πρόεδρος έξι μήνες, εσηκώνετο ο άλλος και τον έρριπτε, και ειάθητο αυτός άλλους τόσους και έτσι ο ένας ήθελε τούτο, και ο άλλος το άλλο. Ίσως όλοι ηθέλαμε το καλό πλην καθένας κατά την γνώμην του. Όταν προστάζουεν πολλοί, ποτέ το σπίτι δεν κτίζεται, ούτε τελειώνει. Ο ένας λέγει, ότι η πόρτα πρέπει να βλέπει εις το ανατολικόν μέρος, ο άλλος εις το ανατολικόν, και ο άλλος εις τον βορέαν, σαν να ήτον το σπίτι εις τον αραμπά, και να γυρίζει καθώς λέγει ο καθένας. Με τούτον τον τρόπον δεν κτίζεται ποτέ το σπίτι, αλλά πρέπει να είναι ένας αρχιτέκτων, όπου να προστάζει πώς θα γινει. Παρομοίως και ημείς εχρειαζόμεθα έναν Αρχηγόν και έναν αρχιτέκτονα, όστις να προστάζει και οι άλλοι να υπακούουν και να ακολουθούν.

Αλλ' επειδή ήμεθα εις τέτοιαν κατάστασιν, εξ αιτίας της διχονοίας μας, έπεσε η Τουρκιά επάνω μας και κοντέφαμε να χαθούμε και εις τους στερινούς επτά χρόνους δεν κατορθώσαμε μεγάλα πράγματα.

Εις αυτήν την κατάστασιν έρχεται ο Βασιλεύς, τα πράγματα ησυχάζουν, και το εμπόριον και η γεωργία, και αι τέχναι αρχίζουν να προσοδεύουν, και μάλιστα η παιδεία. Αυτή η μάθησις θα μας αυξήσει και θα μας ευτυχίσει. Αλλά, δια να αυξήσωμεν χρειάζεται και η στερέωσις της πολιτείας μας, η οποία γίνετα με την υποστήριξιν του Θρόνου. Ο Βασιλέας μας είναι νέος και συμμορφώνεται με τον τόπο μας δεν είναι προσωρινός, αλλ' η βασιλεία του είναι διαδοχική, και θα περάσει εις τα παιδιά των παιδιών του, και με αυτόν και σεις και τα παιδιά σας θα ζήσετε. Πρέπει να φυλάζετε την Πίστιν σας, και να την στερεώσετε, διότι, όταν επιάσαμεν τα άρματα, είπαμεν πρώ-τα υπέρ Πίστεως και έπειτα υπέρ Πατρίδος. Όλα τα έθνη του κόσμου έχουν και φυλάττουεν μίαν θρησκείαν. Και αυτοί οι Εβραίοι, οι οποίοι κατατρέχονται και μισούνται και από όλα τα έθνη, μένουεν σταθεροί εις την πίστιν τους.

Να μην έχετε πολυτέλεια, να μην πηγαίνετε εις τους καφενέδες και εις τα μιλιάρδα. Να δοθείτε εις τας σπουδάς σας, και καλύτερα να κοπιάσετε ολίγον δύο και τρεις χρόνους, και να ζήσετε ελεύθεροι εις το επίλοιπον της ζωής σας, παρά να περάσετε τεσσάρους - πέντε χρόνους την νεότητά σας, και να μείνετε αγράμματοι, να σιλαβωθείτε εις τα γεράματά σας. Να ακούετε τας συμβουλάς των διδασκάλων και γεροντοτέρων, και, κατά την παροιμίαν, μύρια ηξέυρε και χίλια μάθαινε. Η προκοπή σας και η μάθησις σας να μην γίνει σκεπάρι μόνον δια το άτομόν σας, αλλά να κοιτάζει το καλό της Κοινοτήτος, και μέσα εις το καλόν αυτό ευρίσκειται και το δικό σας. Εγώ, παιδιά μου, κατά ακήν μου τύχην, εξ αιτίας των περιστάσεων έμεινα αγράμματος, και δια τούτο σας ζητώ συγχώρησιν, διότι δεν ομιλώ καθώς οι δάσκαλοί σας. Σας είπα όσα ο ίδιος είδα, ήκουσα και εγνώρισα, διά να ωφεληθείτε από τα απερασμένα και από τα κακά αποτελέσματα της διχονοίας, την οποίαν να απο-στρέψετε, και να έχετε ομόνοιαν. Εμάς, να μη μας τηράτε πλέον. Το έργον μας και ο καιρός μας επέρασε. Και αι ημέραι της γενεάς, η οποία σας άνοιξε τον δρόμον, θέλουεν μετ' ολίγον περάσει. Την ημέραν της ζωής μας θέλει διαδεχθεί η νύκτα του θανάτου μας, καθώς την ημέραν των Αγίων Ασωμάτων θέλει διαδεχθεί η νύκτα και η αυρινή ημέρα. Εις εσάς μένει να ισάσετε και να στολίσετε τον τόπο, οπού ημείς ελευθερώσαμε και, δια να γινει τούτο, πρέπει να έχετε ως θεμέλια της πολιτείας την ομόνοιαν, την θρησκείαν, την καλλιέργειαν του Θρόνου και την φρόνιμον ελευθερίαν. Τελειώνω τον λόγον μου:
Ζήτω ο Βασιλεύς μας ΟΘΩΝ!
Ζήτω οι Σοφοί Διδάσκαλοι!
Ζήτω η Ελληνική Νεολαία !.

